

מתוך הקדמת המחבר: ועיניכם תראינה בניים בני בני כשתילי זתים סביב לשלחנם,
חכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם

גליון

זרע שמשון המבואר

פרשת קדושים

אות א

דרוש מתוך הספר המסוגל 'זרע שמשון' שחברו הגאון המקובל

האלוקי חסידא קדישא רבנו שמשון חיים ב"ר

נחמן מיכאל נחמני ולה"ה

מח"ס 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'

שחי לפני כ-300 שנה בתקופת האור החיים' ומקום קברו לא נודע

והבטיח שהלומד בחידושויו וספריו יזכה לישועות בבניי חיי ומזוני

נלב"ע ו' אלול תקל"ט

דרוש מנוקד ומבואר בתוספת ציונים והארות

יו"ל על ידי מוסדות זרע שמשון

שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון

יו"ל ע"י האיגוד העולמי
להפצת תורת
"זרע שמשון"

לקבלת הגיון נא לשלוח למייל:
zera277@gmail.com

ארה"ב

הרב מנחם בנימין פאשקס
ZERA SHIMSHON
C/O B PASKESZ 1645 48 ST
BROOKLYN NY 11204
347-496-5657
mbpaskesz@gmail.com

ארה"ק

הרב ישראל זילברברג
05271-66450

ניתן לשלוח תרומות והנצחות
לזכות ולע"ג ולקחת חלק בהוצאות
והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרבנטל (17) סניף 635
מספר החשבון 71713028 ע"ש זרע שמשון,
כמו מן נתון לתרום בכרטיס אשראי

וזכות הצדיק ודביו תורתו הקדושים וכן מכל
צדה וצוקתו, ויושפע על הלומדים ועל המסייעים
בני חיי ומוזני ועל טוב סלה
כהנחתו
בהקדמת ספריו.

הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שמשון העבואר'
נתרם לעילוי נשמת

האשה הצדקת **מרת ריזל**
בת **ר' עיבאל הלוי ע"ה**
מידלה בניה בעסירות לחירה ולחסד
הרבתי לגעול חסד בעיפה ובענוה
והייתה עסויעת בעאר פניס לענייס ושבורי לב
גלב"ע ז' שבט תשע"ט
תהא עליצת יושר
עבור בניה וכל עשפחה
ת.ג.צ.ב.ה.

יהי רצון

שהליעוד בספר הקדוש הזה
יהא לענוחת בפשה רוחה ונשעתה בעולם
העליון ובזכות הגדולה של רבינו זי"ע
תתעלה מעלה מעלה עחיל אל חיל
בגנזי ערוצים להעליץ טוב בעד כל ישראל
שגיושע בתשועת עולעים בב"א

לשוחפות של ברכה בכל עת
מוקד זרע שמשון

ארץ ישראל 02-80-80-500
ארה"ב 347-496-5657

הודעה ובקשה!

השתדלנו להעמיק ברבנו רבנו ולבארם בראוי עד היכן שמשנת ידיו, אולם דברי רבנו עמוקים מני ים ואין כמותנו כלל להתגדר ולומר שהשגנו את עומק דבריו והעיונו, ובראי לא לקבוע כשה שכתב שזה הפיוש המוחלט בדבריו, ולכן אנו פונים אל כל הלומדים ה"ו, שבאם תמצאו דברים שאינם כראוי ואינם עולים בקנה אחד עם דברי חז"ל או רבותנו הקדמונים, בודאי לא על רבנו הקדוש זי"ע יהיה תלונתכם כי אם עלינו, ובקשתנו שטוהה לסי מלומדים אשר יכן וימצא פירושים ודרכים יותר ראויים בהבנת דברי רבנו, אא מנסי שמיצאם לרדיו כברי שנובל לתקנם ולשלכם במהרהרות הבאות, ובוה יהיה הלקו עמנו בויבי הרבים.

כמו כן נשמח לקבל הערות והארות לשיפורים מכל סוג שהוא לתועלת הלומדים,
וכן באם תמצאו טעות ושגיאה מכל סוג שהוא, אנא תיידעו אותנו על כך ותבואו על הברכה.

פְּרֻשַׁת קְדוּשִׁים

א

מְדַרְשׁ יִלְקוּט (שמעוני פרשת קדושים רמז תרד) 'קְדוּשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוֹשׁ אִם קְדוּשָׁתְכֶם אוֹתִי. אוֹ אֵינוֹ אוֹמֵר, אֶלֶּא אֲנִי וְכוּ' (ויקרא יט, ב), אִם מְקַדְּשִׁים אִם קְדוּשָׁתְכֶם אוֹתִי, הֲרִינִי מְקַדֵּשׁ. וְאִם

מאמרם ז"ל
אם
מקדישים
אתם עצמכם
וכו', או אינו
אלא אם
מקדישים
אתם אותי
הריני מקדש
וכו', פמליא
של מלך
מחקה את
המלך

זֶרַע שִׁמְשׁוֹן הַמְּבוֹאֵר

א

בני ישראל מצווים לקדש הנפש והרוח על ידי הנשמה

פי שאני מקודש כבר, מכל מקום, מַעֲלָה - מחשיב אֲנִי עֲלֵיכֶם, כָּאִלּוּ קְדַשְׁתֶּם אוֹתִי - כאילו עשיתם שאהיה קדוש¹. וכך הוא פירוש הפסוק, 'קְדוּשִׁים תִּהְיוּ, כִּי' - לפי שעל ידי כן, 'קְדוֹשׁ אֲנִי', כלומר, אני מחשיב לכם, כאילו מה שאני קדוש, הוא על ידיכם².

ושואל המדרש, או שמא הפסוק אינו אוֹמֵר - אינו מתכוין לומר שהקב"ה רק

דקדקים בדברי הילקוט

שהקב"ה מחשיב לישראל כאילו הם עשאוהו קדוש

איתא בַּמְדַרְשׁ יִלְקוּט (שמעוני פרשת קדושים רמז תרד)³, בביאור הפסוק (ויקרא יט, ב) 'קְדוּשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְכוּ', שקדושת הקב"ה תלויה בקדושתינו, וכך אמר הקב"ה לישראל, אִם מְקַדְּשִׁים אֶתְכֶם עַצְמְכֶם - על ידי שהפרשתם עצמכם מן העריות, ואף מן הדברים המותרים⁴, אף על

צִוּוּנִים וּמְקוּרֹת

שהוקשה לבעל המדרש, לפי פשט כוונת הפסוק שהכוונה שקדושת ישראל צריכה להיות כקדושת הקב"ה, ושיהיו קדושים כמו שהוא קדוש, והיינו כאילו שצינו הקב"ה שנתדמה אליו יתברך בענין הקדושה, והרי זה דבר שלא יתכן. ועוד קשה, שכפי פשוטו נראה מהפסוק, שִׁבִּי קְדוֹשׁ אֲנִי, היא נתינת טעם למה שנצטוינו להתקדש, והיאך יתכן לומר כן, שהרי אי אפשר לבן אדם לגשת כלל לקדושתו יתברך. ועל כן מבאר המדרש, שלא תלה הקב"ה קדושתינו בקדושתו, אלא אדרבה, כביכול תלה הקב"ה את קדושתו בקדושתנו וכו'. ע"פ קרבן אהרן (על התורה כהנים פרשה א ד"ה כי קדוש, והו"ד בביאורי החפץ חיים לתורת כהנים שם). ה. על פי קרבן אהרן.

א. לשון הילקוט, 'קדושים תהיו כי קדוש אני', אם מקדישים אתם את עצמכם, מעלה אני עליכם כאילו קדשתם אותי. או אינו אומר אלא אם קדשתם אותי, הריני מקודש. ואם לאו, איני מקודש. תלמוד לומר כי קדוש אני, בקדושתי אני, בין מקדשין בין שאינן מקדשין. אבא שאול אומר, פמליא של מלך מה עליה להיות, מחקה למלך. ב. לשון הפסוק, יְדַבֵּר אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. ג. רש"י עה"ת פירש, שמצות 'קדושים תהיו', הוא להיות פרושים מן העריות ומן העבירה, לפי שבכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדושה. והרמב"ן פירש, שמצוה זו היא להיות פרושים מן המותרות, וליהנות בדברים המותרים, רק כפי ההכרח. ד. כלומר,

לְאוֹ, אֵינִי מְקַדְּשׁ. תִּלְמוּד לֹמַר 'כִּי קְדוּשׁ אֲנִי, בְּקִדְשִׁי אֲנִי, בֵּין מְקַדְּשִׁים וּבֵין אֵינָם מְקַדְּשִׁים. אָבָא

שְׂאוּל אֹמֵר, פְּמַלְיָא שְׁל מְלֻךְ מַה עָלֶיהָ לַעֲשׂוֹת, לְהֵיוֹת מְחַכֵּה אֶת הַמְּלֻךְ, עַב"ל. וְהוּא תְּמוּהָ.

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאָר

'מחשיב' לישראל כאילו קידשו אותו, אלא שהקב"ה אומר, שאם קדשתם אותי - על ידי מעשיכם, אז הריני מקדש. ואם לאו - שלא קדשתם אותי במעשיכם, כביכול איני מקדש. ומבאר המדרש, להוציא מסברא זו, תלמוד לומר - לכך נאמר בפסוק 'כי קדוש אני', כלומר, קדושתו היא מעצמי, ובקדשתי אני קיים, בין אם אתם מקדשים אותי, ובין אם אינם מקדשים אותי. ועל כן, בודאי שצריך לפרש כהפירוש הראשון, שהקב"ה אומר לישראל, שאם יקדשו עצמם, הקב"ה יחשיב להם, כאילו הם קידשו אותו יתברך.

אָבָא שְׂאוּל אֹמֵר^ט, כְּמוֹ שֶׁהַפְּמַלְיָא -

וּמְדַרְשׁ זֶה, הוּא תְּמוּהָ - הִרְבֵּה יֵשׁ לְתִמּוּהָ בְּדַבְרֵי הַמְּדַרְשׁ^ט.

צִיּוּנִים וּמְקוּרֹת

ט. ע"פ ביאורי החפץ חיים על התורת כהנים שם. י. הגירסא לפנינו בילקוט [כפי התיקון], ובספרא (קדושים פרשה א) היא, 'מחקה למלך'. וביאר בקרבן אהרן (על הספרא שם) ז"ל, ר"ל שתחקה עצמה בטכסיסי המלוכה, שאם לא כן אי אפשר לה שתהיה למלך, ולא מפני זה אנו מבקשים ממנה שתהיה דומה למלך במדרגת המלך, אלא כל אחד תהיה קדושתו כפי מדרגתו, ופירוש הפסוק קדושים, לפי שאני ה' שאני אלוהיכם, ואתם פמליא שלי, אני קדוש, ולזה צריכים אתם להתדמות אלי בקדושה כפי חקכם וכפי מה שתוכלו. או ירצה, מחקה למלך, מלשון חוק ומשפט, וירצה מחוקקין חקים אשר יצטרכו מטכסיסי המלך להיותם פמליא למלך, ע"כ. אמנם מדברי רבינו בהמשך, נראה שגרס 'מחכה', וביאר באופן אחר, עיי"ש. יא. אפשר שכוונת רבינו לתמוה, כדלהלן. א. היאך יתכן לומר שהקב"ה מחשיב כאילו ישראל עושים שיהיה הקב"ה קדוש, והרי שום אדם אינו יכול להקדיש את הקב"ה. ב. מה שנראה שהיה

ו. שהרי לא נזכר בלשון הפסוק שהוא 'מעלה' כאילו הוא כך, אלא נראה מהפסוק שלפי האמת קדושת הקב"ה נעשית על ידי ישראל. קרבן אהרן (שם ד"ה או אינו). ז. שלא היה לו לומר אלא 'כי קדוש ה' אלהיכם', ומאמרו 'אני, יש ללמוד שהכוונה היא, קדושים תהיו בשביל שאת הקדושה שיש לי מעצמי, אתלה אותה במה שאני אלהיכם, ומעלה אני כאילו אתם קדשתם אותי, וא"כ אין זה אלא לענין הפרסום לבד, לא לעצם הקדושה ח"ו. קרבן אהרן (שם ד"ה תלמוד לומר). ח. מהקרבן אהרן (שם) נראה, שאבא שואל חולק על הפירוש הראשון, ומפרש כפי שהבין המדרש בפשטות כוונת הפסוק, שישראל צריכים לקדש עצמם כקדושת הקב"ה, וכפי שנתבאר בהערה לעיל. ואף שלא שייך לומר שהאדם יתדמה לבוראו, מכל מקום, רצונו של הקב"ה שיתדמו להקב"ה במעשיהם ככל האפשר, וכפי שמתבאר. אמנם רבינו מבאר, שאבא שואל אינו חולק על הפירוש הראשון, אלא מוסיף לו ביאור וכדלהלן.

נְשַׁמְתָּא קְדִישָׁא אָעִיל לָהּ בְּפוֹלְחָנָא
אֲחֵרָא, הָאִי הוּא מְסַאב לָהּ וְנִפְק מְפוֹלְחָנָא
דְּמָרְיָה, בְּגִין דְּתַלְתָּ חִילִין אִילִין בְּלָהוּ חַד
וְכוּ', עַל דָּא נְאָמַר (משלי יג, כ) 'הוֹלֵךְ אֶת
חֻכְמִים יַחְפֵּם וְרַעְיָה כְּסִילִים' וְכוּ'.

וַיֵּשׁ לֹמֵר, דְּאִיתָא בְּזֵהָר תַּצְוָה דָּף קַפְב
א, פֶּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְבָר
נֵשׁ, עֵבִיד לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה, וְנִפְח בִּיָּה
רוּחָא קְדִישָׁא דְּכָלִיל בְּתַלְתָּ נֶפֶשׁ רוּחַ
וְנִשְׁמָה, וְעֵלָא מְכַלָּא נִשְׁמָה וְכוּ', וְאִי הָיָא

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוּאָר

הָאֲדָם מְכַנֵּס אוֹתָהּ נִשְׁמָה בַּעֲבוּדָה אַחֲרָת,
שַׁעֲם נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ הַשּׁוֹלְטִים עַל הַגּוּף הוּא
עוֹבֵד עֲבוּדָה זֵרָה²⁷, הָאִי הוּא מְסַאב לָהּ -
זֵהוּ מִטְמֵא אוֹתָהּ, וְנִפְק מְפוֹלְחָנָא דְּמָרְיָה -
וַיּוֹצֵא מִעֲבוּדַת קוֹנוֹ לְגַמְרֵי בְּכָל בַּחֲיֻנוֹתָיו,
שֶׁהֵם נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה. בְּגִין דְּתַלְתָּ חִילִין
אִילִין, בְּלָהוּ חַד וְכוּ' - לְפִי שֶׁהַשְּׁלוֹשׁ כּוֹחוֹת
הַלְלוּ, נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה, הֵם מִשְׁתַּתְּפִים יַחַד
וְנִעֲשִׂים כְּמוֹ כַח אֶחָד בְּאָדָם, וְלִכֵּן כְּשֶׁאֲדָם
פּוֹגֵם אֶת נַפְשׁוֹ אוֹ אֶת רוּחוֹ בַּעֲוֹנוֹ, הֵרִי
הוּא מִטְמֵא וּפּוֹגֵם בְּזֵה גַם אֶת רוּחוֹ אוֹ
נַפְשׁוֹ שֶׁלֹּא חָטָא בָּהּ, וְכֵן הוּא מִטְמֵא אֶף
אֶת הַנִּשְׁמָה, וְעַל יְדֵי כֵן הוּא יוֹצֵא לְגַמְרֵי
מִעֲבוּדַת הַקַּב"ה. וְעַל דָּא נְאָמַר (משלי יג, כ)
'הוֹלֵךְ אֶת חֻכְמִים יַחְפֵּם וְרַעְיָה כְּסִילִים יִרְעֵ'²⁸

עַל יְדֵי שֶׁהַעֲוֹנוֹת פּוֹגְמִים הַנֶּפֶשׁ וְהָרוּחַ, נִפְגַּמְתָּ גַם הַנִּשְׁמָה
וַיֵּשׁ לֹמֵר, בְּהַקְדָּם מַה דְּאִיתָא בְּזֵהָר
תַּצְוָה דָּף קַפְב, א²⁹, פֶּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִידָה
הוּא לְבָר נֵשׁ - כְּשֶׁבְרָא הַקַּב"ה אֶת הָאָדָם,
עֵבִיד לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה - עֲשֵׂה אוֹתוֹ
בְּצוּרָה עֲלִיוֹנָה, כְּדוֹגְמַת צוּרְתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה,
כְּבִיכּוֹל, וְנִפְח בִּיָּה רוּחָא קְדִישָׁא דְּכָלִיל
בְּתַלְתָּ - וְנִפְח בּוֹ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה, הַכְּלוּלָה
מִשְׁלֵשׁ בַּחֲיֻנוֹת, שֶׁהֵם נֶפֶשׁ, רוּחַ, וְנִשְׁמָה³⁰,
וְעֵלָא מְכַלָּא, נִשְׁמָה וְכוּ' - וְהַעֲלִיּוֹן מְכַל
שְׁלוֹשַׁת הַבַּחֲיֻנוֹת, הֵיא הַנִּשְׁמָה, שֶׁהִיא כַח
עֲלִיּוֹן שְׁנֵיתָן לְאָדָם, כְּדִי שַׁעֲל יְדֵה יִשְׁמֹר
אֶת מִצְוֹתָיו שֶׁל הַקַּב"ה. וְאִי הָיָא נִשְׁמָתָא
קְדִישָׁא אָעִיל לָהּ בְּפוֹלְחָנָא אַחֲרָא - וְאִם

צִיּוּנִים וּמִקּוּרוֹת

לָהּ בְּפוֹלְחָנָא אַחֲרָא, הָאִי אִיְהוּ מְסַאֲבִים לָהּ, וְנִפְק
מְפוֹלְחָנָא דְּמָרְיָה, בְּגִין דְּתַלְתָּ חִילִין אִילִין כְּלָהוּ חַד,
נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה מִשְׁתַּתְּפִי כְּחַדָּא, וְהוּוּ חַד וְכֹלָא
כְּגוּוֹנָא דְּרוּא עֲלָאָה (עַל דָּא נְאָמַר (משלי יג, כ) 'הוֹלֵךְ
אֶת חֻכְמִים יַחְפֵּם' (וגו)). יָג. כְּתַבּוּ הַמְּפָרְשִׁים בְּבִיאוֹר
שֶׁלֵּשׁ הַבַּחֲיֻנוֹת, נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה, וְדַרְכֵי פְעוּלוֹתֵיהֶם
וְהַשְּׁפַעְתָּם עַל הָאָדָם, שֶׁהַנֶּפֶשׁ, הִיא כַח הַחַיּוּנִי שְׂבָדָם
וּמִמְנָה מִתְהוּוּה תַּאוּוֹת הַאֲכִילָה וְכַדּוּמָה, הָרוּחַ, הוּא
כַח הַמְדוּת, כְּגַאוּה, שְׁפִלוּת וְכוּ'. הַנִּשְׁמָה, הִיא כַח
הַהִשְׁכַּל וְהַחֲכָמָה, וְעִיקְרוֹ נְטוּעַ בְּחֵלֶק הַעֲלִיּוֹן מִהַגּוּף
דְּהֵיִינוּ בְּרַאשׁ, וְמִשָּׁם יִשְׁלַח פְּאוּרְתּוֹי אֶל כָּל חֵלְקֵי
הַגּוּף. רַאָה שְׁל"ה (תּוֹלְדוֹת אָדָם, בֵּית יִשְׂרָאֵל קַמָּא,
אוֹת קִיד) אֹרְחוֹת צִדִּיקִים (שַׁעֲרֵי יְרֵאָת שְׁמַיִם), שׁו"ת
מִפְעֻנָּה נַעֲלָמִים (לְהַרְבֵּי חֲנוּךְ הָעֵנִיךְ ב"ר יוֹסֵף דּוּד
טֵייטְלִבּוּים זצ"ל מִסַּאסוּב, סִימָן ז). יֵד. וּבִפְרִוּשׁ
הַרמ"ז (הַמּוּבָא לְהַלֵּין) בִּיאַר, דְּהֵיִינוּ שְׁפּוּגִים אוֹתָהּ

צַד בְּמַדְרַשׁ לְפִרְשׁ, שֶׁהַקַּב"ה אוֹמֵר לְיִשְׂרָאֵל, שְׂרַק אִם
הֵם מְקַדְּשִׁים אוֹתוֹ הוּא מְקוּדֵשׁ, וְאִם לֹא, ח"ו אִינוּ
מְקוּדֵשׁ, וְהֵיאךְ יִתְכַן לֹמֵר כֵּן, וּמַדּוּעַ צְרִיךְ לְלַמּוּד
מִהַפְסוּק לְדַחוֹת כּוּוֹנָה זו. ג. מַה בָּא אַבָּא שְׁאוּל
לְהוֹסִיף וּלְבַאָר, עִם הַמִּשְׁלֵּל מִהַפְּמִלִּיא שֶׁל הַמֶּלֶךְ.
וְרַאָה חֵן טוֹב (בְּפִרְשְׁתֵּינוּ אוֹת א) שְׂדַקְדַּק בְּדַבְּרֵי
הַמְּדַרְשׁ. וּבְכַלִּי חֲמַדָּה (לְהַרְבֵּי שְׁמוּאֵל לְנֵיאָדוֹ זצ"ל),
הָאֲרִיךְ לְפִרְשׁ דְּבַרֵי הַסְּפָרָא שְׂכַתַּב כְּהִילִיקוּט, וּבְסוּף
דְּבַרֵי כְּתַב לֵיישֵׁב כְּמַה דְּקוּדְקִים בְּעִיקְרֵי דְּבַרֵי
הַסְּפָרָא. וְרַאָה עוֹד בִּידוֹ בְּכָל לְבַעַל ה'שְׂבַכְט מוֹסַר'
(סִימָן תִּשְׁי). יב. לְשׁוֹן הַזְּהוּרָה, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא לְבָר נֵשׁ, עֵבִיד לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה, וְנִפְח
בִּיָּה רוּחָא (נ"א נִשְׁמָתָא) קְדִישָׁא, דְּכָלִיל בְּתַלְתָּ, כְּמַה
דְּאוּקְיַמְנָא דְּאִיתָא בִּיָּה נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה, וְעֵילָא מְכַלָּא
נִשְׁמָה, דְּאִיְהִי חִילָא עֲלָאָה, לְמַנְדַּע וּלְמַטַּר פְּקוּדוּי
דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְאִי הָיָא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא עֲאִיל

כֵּן, כִּיּוֹן שְׁנַפְגָּמָה הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא מְעוֹלָם
הַעֲשִׂיָה שֵׁשׁ הָרַע מְרַבֶּה עַל הַטּוֹב, מִזֶּה
מִגִּיעַ פָּנָם לְרוּחַ וּנְשָׁמָה, עַל דֶּרֶךְ שְׁנַאמְר
'הוֹלֵךְ אֶת חֲכָמִים יַחֲכֵם וְרַעָה כְּסִילִים
יְרֹעַ', דְּכִיּוֹן שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא שְׁלֵמָה, מִמֶּנָּה
יִשְׁפַע אוֹר לְרוּחַ וּנְפֶשׁ שְׁמִשְׁתַּתְּפִים עִמָּה,

וְכַתֵּב הַרְמ"ז ו"ל, דְּקִשָּׁה, אֵיךְ הָאָדָם
מִטְמָא נִשְׁמָתוֹ, וְאֵיךְ אֶפְשָׁר
שֶׁתְּשַׁלֵּט הַטְּמָאָה בְּעֵצִים כָּל כֶּף רוּחָנִי
וְעֲלִיּוֹן. לָכֵן אָמַר, כִּי טַעַם הַתִּיחֶסוֹת
טְמָאָה לְנִשְׁמָה הוּא מִפְּנֵי שְׁנַפֵּשׁ רוּחַ
נִשְׁמָה מִשְׁתַּתְּפִים יַחַד וְהָיוּ לְאַחֲדִים, וְאִם

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאָר

והנשמה משתתפים יחד והיו לאחדים, ואם
כֵּן, כִּיּוֹן שְׁמִחַמַת הָעוֹנוֹן, נַפְגָּמָה הַנֶּפֶשׁ,
שֶׁהִיא מְעוֹלָם הַעֲשִׂיָה - עוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא
עוֹלָם הַטֵּבַע¹⁷, וְהוּא הַכַּח הַחִיּוּנִי שֶׁל הַגּוֹף,
וְהַכַּח הַמֵּתָאוֹה¹⁸, 'שֵׁשׁ הָרַע מְרַבֶּה עַל הַטּוֹב
- הַרְבֵּה דְבָרִים יֵשׁ בּוֹ שֶׁעֲשׂוּיִים לְהַחֲטִיא
אֶת הָאָדָם, כַּנִּגְדַּת מֵעֵט דְבָרִים אֲשֶׁר יִבְיָאוּהוּ
לְקִיּוֹם הַמִּצְוֹת, וְשׁוֹלֵטת בָּהּ הַטּוֹמָאָה כִּיּוֹן
שֶׁאֵינָה מִמְקוֹר רוּחָנִי וְעֲלִיּוֹן כִּמוֹ הַרוּחַ
וְהַנְּשָׁמָה, מִזֶּה מִגִּיעַ פָּנָם גַּם לְרוּחַ וּנְשָׁמָה.
וְעַנִּין הַתְּחַבְּרוֹת הַנִּשְׁמָה עִם הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ
תְּחַבָּאָר עַל דֶּרֶךְ שְׁנַאמְר (מְשַׁלֵּי יג. כ) 'הוֹלֵךְ אֶת
חֲכָמִים יַחֲכֵם וְרַעָה כְּסִילִים יְרֹעַ', דְּכִיּוֹן
שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא שְׁלֵמָה, מִמֶּנָּה יִשְׁפַע אוֹר שֶׁל
קְדוּשָׁה, גַּם לְרוּחַ וּנְפֶשׁ שְׁמִשְׁתַּתְּפִים עִמָּה.
וְהָיוּ מֵה שֶׁכְּתוּב בְּרִישָׁא שֶׁל הַפְּסוּק 'הוֹלֵךְ

- הַהוֹלֵךְ וּמִתְרַוַּעַע עִם הַחֲכָמִים, הוּא עֲצֻמוֹ
יִהְיֶה חֲכָם, לְפִי שִׁילְמַד דְּבָרֵי חֲכָמָה מֵהֶם.
אֲבָל הַמַּחְבֵּר אֶת עֲצֻמוֹ לְכִסְיִלִים שֶׁהֵם יִהְיוּ
לוֹ לְרַעִים, יִשׁוּבֵר וְכוּ'¹⁹.

וְכַתֵּב הַרְמ"ז ו"ל²⁰, עַל מָה שֶׁכַּתֵּב הַזֹּהוּרָה
'בְּגִין דְּתַלַּת חִילִין אֵילִין כְּלָהוּ חַד וְכוּ',
דְּהִיָּה קִשָּׁה לְהַזְהוּרָה, אֵיךְ הָאָדָם יִכּוֹל לְהִיּוֹת
מִטְמָא אֶת נִשְׁמָתוֹ בְּעוֹנוֹתָיו, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב
לְפָנֵי כֵּן בְּזוּהָר, 'וְאִי הִיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא
וְכוּ', הָאִי הוּא מִסָּאב לַה', וְאֵיךְ אֶפְשָׁר
שֶׁתְּשַׁלֵּט הַטְּמָאָה בְּעֵצִים - בְּדַבָּר שֶׁהוּא כָּל
כֶּף רוּחָנִי וְעֲלִיּוֹן - וּמְקוֹרוֹ מִמְקוֹם גְּבוּהָ,
מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד.

לָכֵן אָמַר הַזֹּהוּרָה, כִּי טַעַם הַתִּיחֶסוֹת
טְמָאָה לְנִשְׁמָה הוּא, מִפְּנֵי שֶׁהַנֶּפֶשׁ הַרוּחַ

צִיּוּנִים וּמְקוֹרוֹת

לאחדים, וכעין הפרצופים העליונים, שאף על פי
שֶׁהֵם חֲלוּקִים בְּמֵהוֹתָם, כּוֹלָם נִקְרָאִים פְּרֻצוֹף אַחַד,
מִפְּנֵי הַתְּלַבְּבוּתָם זֶה בְּזֶה, וְעַל כֵּן כִּיּוֹן שְׁנַפְגָּמָה הַנֶּפֶשׁ
שֶׁהִיא מֵהַעֲשִׂיָה, שֵׁשׁ הָרַע מְרַבֶּה עַל הַטּוֹב, מִזֶּה
מִגִּיעַ הַפְּגָם לְרוּחַ וּנְשָׁמָה. עַל דָּא נִאמַר 'הוֹלֵךְ', וּמִינָה
דְּכִיּוֹן שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא שְׁלֵמָה, מִמֶּנָּה יִשְׁפַע אוֹר לְרוּחַ
וּנְפֶשׁ שְׁמִשְׁתַּתְּפִים עִמָּה, וְלַהֲפִיךְ סִיפָא דְקָרָא 'וְרַעָה
כְּסִילִים יְרֹעַ', וְהוּא מְבוֹאָר. יו. וז"ל הַרְמ"ז
(שַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים הַקְּדָמָה יא, דף יד, ב), וּבְמִקּוֹם אַחַר
כְּתַבְנוּ, כִּי הַעוֹשָׂה מִצְוֹת עֲשֵׂה בְּלִי כּוֹנֵה, מִתְקַן עוֹלָם
הַעֲשִׂיָה, שֶׁהוּא נֶפֶשׁ. יח. כִּמוֹ שֶׁהַתְּחַבָּאָר לְעִיל

בעוון הכעס. והיינו לפי ששאר העבירות אינן עוקרות
אֶת הַנֶּפֶשׁ, רַק פּוֹגְמוֹת אוֹתָהּ, וְלָכֵן תְּחִיּוֹן יַחֲדָה
לְאוֹתָהּ הַעֲבִירָה יוֹסֵר הַפְּגָם הַהוּא, מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּעוֹנוֹן
הַכֶּעַס. טו. רָאָה לְהַלֵּךְ בְּסוּף הַקֵּטַע הַבָּא, בִּיאוֹר
הַשִּׁיכוֹת שֶׁל פְּסוּק זֶה לְכַאֵן. טז. לְשׁוֹן הַרְמ"ז,
בְּגִין דְּתַלַּת חִילִין, דְּבָא לִיתָן טַעַם כּוֹלָל, לְמָה שֶׁאִמַּר,
וְלָמָּה שֶׁאִמַּר אַחַר כֵּךְ, שֶׁהָרִי אִמַּר שֶׁהָאָדָם מִטְמָא
נִשְׁמָתוֹ, שְׁנֵרָאָה קִשָּׁה, אֵיךְ תְּשַׁלֵּט הַטּוֹמָאָה בְּעֵצִים כָּל
כֶּף רוּחָנִי וְעֲלִיּוֹן, שְׁחוּצָב מְכַסָּא הַכְּבוֹד הִיא הַבְּרִיאָה.
לָכֵן אָמַר, כִּי טַעַם הַתִּיחֶסוֹת טּוֹמָאָה לְנִשְׁמָה הוּא,
מִפְּנֵי שֶׁנֶּר"ן [נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה], מִשְׁתַּתְּפִים יַחַד וְהָיוּ

דְּמִלְכָא, דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא מְזוּוּגָא
 דְּמִלְכָא וּמְטְרוֹנִיתָא נְפָקָא. וְכֵן בְּפְרֻשַׁת
 כִּי תֵצֵא דָף רַעוּ (עמוד א), אֵית נִשְׁמַתָּא
 דְּאִיהִי מְטְרוֹנִיתָא, עב"ל. וּבְלָאו הָכֵן,
 יְדוּעַ שְׁהַנְשָׁמָה הִיא חֶלֶק אֱלוֹהַּ מִמַּעַל

וְזוּהוּ 'הוֹלֵךְ אֶת חַכְמִים'. וְלִהְפֹּךְ, סִיפָא
 דְּקָרָא, וְהוּא מְבַאֵר, עב"ל בְּקַצּוֹר.
 וּבְפְרֻשַׁת וַיִּקְרָא דָף ז (עמוד א) פְּתַב
 הַזֹּהָר, 'וְכַתְּבֵהוּ' (ויקרא כב,
 ג), דָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא דְּאִקְרִי בְּרַתָּא

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

הַנִּשְׁמָה הִיא 'בַּתֵּה' שֶׁל הַקֵּב^ה, וּכְבִּיכּוֹל חֶלֶק מִמֶּנּוּ
 וּבְפְרֻשַׁת וַיִּקְרָא דָף ז (ע"א)²² פְּתַב הַזֹּהָר,
 לְרִמּוֹז בְּדַבְרֵי הַפְּסוּק 'וְכַתְּבֵהוּ' (ויקרא כב, ג)²³,
 דָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְּאִקְרִי בְּרַתָּא דְּמִלְכָּא -
 זֹאת הִיא הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא נִקְרָאת בַּת
 הַמֶּלֶךְ, דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, מְזוּוּגָא דְּמִלְכָּא
 וּמְטְרוֹנִיתָא נְפָקָא - מִשׁוּם שֶׁהַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה
 יוֹצֵאת מִיחִוד הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה [הַשְּׂכִינָה]²⁴.

וְכֵן בְּזוּהַר בְּפְרֻשַׁת כִּי תֵצֵא דָף רַעוּ (עמוד
 א)²⁵ אֵיתָא, אֵית נִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי מְטְרוֹנִיתָא -
 יֵשׁ נִשְׁמָה שְׁנִמְשַׁכַּת מִן הַמַּלְכוּת דְּאִצִּילוּת,
 עב"ל, שֵׁשׁ מַעְלוֹת וּדְרוֹגוֹת בְּמַעְלַת הַנִּשְׁמָה,
 וַיֵּשׁ נִשְׁמָה שְׁקֻדְשָׁתָהּ עֲלִיוֹנָה מֵאֵד.

וּבְלָאו הָכֵן - אִף בְּלֹא דַבְרֵי הַזֹּהָר
 שֶׁהַבְּאֵר לְעִיל, הִרִי הַדְּבַר יְדוּעַ, שְׁהַנְשָׁמָה
 הִיא חֶלֶק אֱלוֹהַּ מִמַּעַל²⁶, וְאִם כֵּן, קְדוּשַׁתָּהּ
 מְרוּבָה בְּעַצְמוֹתָהּ.

אֶת חַכְמִים יַחֲכִים' - שֶׁאִם הַנִּשְׁמָה, שֶׁהִיא
 ה'חַכְמָה', הִיא שְׁלִימָה וְטְהוּרָה, וְהָאֵדִם
 אֵינוֹ מִטְמֵא אוֹתָהּ בְּעוֹנוֹתָיו, אִז גַּם הַנֶּפֶשׁ
 וְהָרוּחַ שֶׁ'הוֹלְכִים עִמָּה' וּמִתְחַבְרִים לָהּ,
 'מִתְחַכְמִים', כְּלוּמֹר, מִקְבָּלִים מִמֶּנָּה
 'חַכְמָה' וְקְדוּשָׁה, וּמִתְעַלִּים וְנַעֲשִׂים כַּעֲיֵן
 דְּרַגְתַּת הַנִּשְׁמָה. וְלִהְפֹּךְ - אִם הַנֶּפֶשׁ וְהָרוּחַ
 נִפְגְּמִים עַל יְדֵי הָעוֹנוֹת, גַּם הַנִּשְׁמָה
 שְׁמֻחֻבְרַת עִמָּה, נִשְׁבַּרַת וְנִפְגְּמַת, וְכִמְרו
 שְׁכָתוּב בְּסִיפָא דְּקָרָא 'וְרַעַה קְסִילִים יְרוּעַ',
 שֶׁאִם הַנִּשְׁמָה תִּרְעָה וְתִתְחַבֵּר לְנֶפֶשׁ וְרוּחַ
 שְׁנַעֲשׂו 'כְּסִילִים' - טַפְשִׁים מַחֲמַת הָעוֹנוֹת,
 גַּם הִיא תִּשְׁבַּר וְתִתְקַלְקַל עַל יְדֵי זֶה²⁷, וְהוּא
 מְבַאֵר - לְפִי זֶה מִיּוֹשֵׁב כִּיֶּצֵד הַטּוּמְאָה
 יִכּוּלָה לְשַׁלוּט עַל הַנִּשְׁמָה, עב"ל בְּקַצּוֹר.
 וּמְבֹאֵר מְדַבְרֵי הַזֹּהָר, שֶׁעַל יְדֵי הָעוֹנוֹת
 שֶׁהָאֵדִם עוֹשָׂה, נִפְגְּמִים הַנֶּפֶשׁ וְהָרוּחַ, וְעַל
 יְדֵי כֵן נִפְגְּמַת גַּם הַנִּשְׁמָה²⁸.

צִיּוּנִים וּמְקוּרֹת

כב, יב). כֹּא לְשׁוֹן הַזֹּהָר, 'וְכַתְּבֵהוּ', דָּא
 נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְּאִתְקִרִי בְּרַתָּא דְּמִלְכָּא, דְּהָא אוֹקְמוּה
 דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא מְזוּוּגָא דְּמִלְכָּא וּמְטְרוֹנִיתָא נִפְקַת,
 וּבְגִינֵי כֵךְ הִיא גּוֹפָא דְּלִתְתָּא מְדַכְּר וְנוֹקְבָא, אוּף הַכִּי
 נִשְׁמַתָּא לְעִילָא (כְּמוֹ שֶׁהַגּוֹף לְמַטָּה נּוֹלֵד מִזְכֵּר וְנוֹקְבָה,
 כֵּךְ גַּם הַנִּשְׁמָה לְמַעְלָה). כֹּא לְשׁוֹן הַפְּסוּק, 'וְכַתְּבֵהוּ
 פִּתְּחֵהוּ אֶלְמִנָּה וְגִרְשָׁהּ וְרַעַה אֵין לָהּ וְשָׁבָה אֶל
 פִּתְּ אֶבְיָהּ פְּנֵעוּרִיָּה מִלְחָם אֶבְיָהּ תִּאֲכַל וְכָל זֶר לֹא
 יִאֲכַל בּוֹ'. כֹּא לְשׁוֹן הַפְּסוּק (ח"א מ, א) מְבֹאֵר,
 שְׁמִיּיחֻד זוּ"ג דְּהִינּוּ וַיִּק וּמִלְכוּת, בְּאוֹת הַנִּשְׁמָת
 הַחֲדָשׁוֹת לְעוֹלָם. וְרֵאָה זֹה בְּעַץ חַיִּים (שְׁעַר מִג וְשְׁעַר
 מִד פ"ד), וּבְפִרְי עֵץ חַיִּים (שְׁעַר הַלּוּב פ"ה).
 כֹּא לְשׁוֹן הַזֹּהָר, בְּסִתְרֵי תוֹרָה [עַל פִּי הַסּוּד] אֵית לָן

בְּהַעֲרָה. יֵט. מְבֹאֵר מִפִּירוּשׁ הַרְמ"ז, שֶׁאִם
 הָאֵדִם אֵינוֹ חוּטָא, אִז הַנִּשְׁמָה הִיא הַעֵיקֵר, וְהַנֶּפֶשׁ
 וְהָרוּחַ נַעֲשִׂים טַפְלִים לָהּ, וַיּוֹנְקִים מִקְדוּשָׁתָהּ, וּבְכֵךְ
 מִתְקִיִּים הַפְּסוּק 'הוֹלֵךְ אֶת חַכְמִים יַחֲכִים'. וְלִהְיֵפֶךְ, אִם
 הָאֵדִם חוּטָא, מְלַבֵּד מַה שֶׁהַנֶּפֶשׁ וְהָרוּחַ נִפְגְּמִים, גַּם
 הַנִּשְׁמָה הַטְּהוּרָה נַעֲשִׂית כְּטַפִּילָה לְרוּחַ וְנִשְׁמָה, וְעַל
 יְדֵי כֵן הִיא מִתְקַלְקַלַת, וּמִתְקִיִּים 'וְרוּעָה כְּסִיִּים יְרוּעַ'.
 כ. אוֹלַם יְצוּיִן לְדַבְרֵי הַזֹּהָר (ח"ב רס, א), שְׁכִשְׁאֲדִים
 בָּא לְחַטּוֹא, מִסְתַּלְקַת הַנִּשְׁמָה מִמֶּנּוּ, וְרַק הָרוּחַ וְהַנֶּפֶשׁ
 נִפְגְּמִים בְּמַעֲשֵׂה הַחַטָּא, וְלֹא הַנִּשְׁמָה. וּבְרֵאשִׁית חַכְמָה
 (שְׁעַר הִירָאָה פ"ט אוֹת יג), הִבִּיא שְׁכָךְ כְּתוּב בְּתִיקוּנֵי
 זוּהַר (תִּיקוּן לֹא עָה, ב. תִּיקוּן ע קכד, א). וְרֵאָה זֹה
 בְּאַלְשִׁיךְ (יִשְׁעִיהוּ נו, טו. סא, א) וּבְאוּר חַיִּים (ויקרא

עֲלֵיכֶם כָּאֱלוֹ קְדֻשָׁתְךָ אוֹתִי, דְּהִינּוּ
כָּאֱלוֹ קְדֻשָׁתְךָ אֶף הַנְּשֻׁמָּה שֶׁהִיא חֶלֶק
מִמֶּנִּי, אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא קְדוּשָׁה מִצַּד
עֲצֻמָּה.

אֲךָ אֵינוֹ אוֹמֵר אֱלֹא, אִם קְדֻשָׁתְךָ אוֹתִי,
הֲרִינִי מְקַדֵּשׁ. וְאִם לֹא, אֵינוֹ מְקַדֵּשׁ.

(ראה זוהר ח"ג כט, א לקוטי תורה להאר"י זצ"ל פרשת
בראשית בפסוק 'נעשה אדם').

וּבִזָּה נְבֵא לְבֵאוֹר הַמְדַרְשׁ, אִם
מְקַדֵּשִׁים אַתֶּם עֲצֻמְכֶם,
דְּהִינּוּ נִפְשׁ וְרוּחַ שְׁצִרְיָכִים לְהִתְקַדֵּשׁ,
שְׂבֻזָּה יִשְׁתַּתְּפוּ עִם הַנְּשֻׁמָּה, מֵעֵלָה אֲנִי

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאֵר

הַזֶּה, שְׂבֻזָּה שִׁיתְקַדְשׁוּ, יִשְׁתַּתְּפוּ עִם הַנְּשֻׁמָּה
שֶׁהִיא קְדוּשָׁה, שֶׁהִיא כְּמוֹ בְּתוֹ שֶׁל הַקְּב"ה,
וְיוֹשְׁפֵעוּ מִקְדוּשֶׁתָּהּ¹⁰, אִז מֵעֵלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם
כָּאֱלוֹ קְדֻשָׁתְךָ אוֹתִי, דְּהִינּוּ¹¹ כָּאֱלוֹ אַתֶּם
בְּעֲצֻמְכֶם קְדֻשָׁתְךָ אֶף אֶת הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא
חֶלֶק מִמֶּנִּי - חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל, אֶף עַל פִּי
שֶׁאֶף הִיא - הַנְּשֻׁמָּה קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצֻמָּה.

וְשׂוֹאֵל הַמְדַרְשׁ, אוֹ אֵינוֹ אוֹמֵר - אוֹ
שֶׁמֵּא תִרְצוּ לוֹמַר, שֶׁאֵין פִּירוּשׁ הַפְּסוּק כֵּךְ,
אֱלֹא הַפִּירוּשׁ הַנֶּכּוֹן הוּא, שֶׁאִם קְדֻשָׁתְךָ
אוֹתִי עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיכֶם, הֲרִינִי מְקַדֵּשׁ. וְאִם
לֹא - וְאִם לֹא קִדְשְׁתֶּם אֶת עֲצֻמְכֶם, אֲנִי

הַמְקַדֵּשׁ אֶת הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ שֶׁלּוֹ
מַחֲשִׁיבִים לוֹ כְּאִילוֹ קִידֵשׁ אֶת הַנְּשֻׁמָּה

וּבִזָּה שֶׁהַתְּבֵאֵר מְדַבְרֵי הַזוּהַר, שֶׁהַנְּשֻׁמָּה
אֶף שֶׁהִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל וְנִקְרָאת ה'בְּת'
שֶׁל הַקְּב"ה, מְכַל מְקוֹם, יִכּוּלָה לְהִיפָּגֵם עַל
יְדֵי הַעוֹנוֹת, נְבֵא לְבֵאוֹר הַמְדַרְשׁ יִלְקוּט
שֶׁמֵּעוֹנֵי הַנֶּל, שֶׁאִמְרַת הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, אִם
מְקַדֵּשִׁים אַתֶּם אֶת עֲצֻמְכֶם, דְּהִינּוּ שִׁתְקַדְשׁוּ
אֶת הַנֶּפֶשׁ וְאֶת הַרוּחַ, שֶׁהֵם צְרִיכִים
לְהִתְקַדֵּשׁ, לְפִי שֶׁהֵם שִׁיכִים לְעוֹלָם
הָעִשְׂיָה, וְהֵם יוֹתֵר קְשׁוּרִים לְגוֹף¹², וְהֵם
מִתְקַדְּשִׁים עַל יְדֵי שֶׁהָאֵדָם פּוֹרֵשׁ מִן
הָעִרְיוֹת, וּמִן הַהֲנָאוֹת הַמִּיּוֹתֵרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם

צִיּוּנִים וּמְקוּרֹת

וְשִׁמְעֵת הַזוּהַר, וְדַבְּרוּ פֶה, וְהַלּוֹךְ רַגְלִים, וְכִינָה
וְהַשְׁכֵּל. וְז"ל הַזוּהַר (ח"ג כט, א), נִשְׁמָה דְשִׁלְטָא
בְּיוֹמֵי דְחוּלָא (הַשּׁוֹלְטָת בְּיָמֵי הַחוּלָא) עַל עֶבֶד ה',
אִיהִי מְכַסָּה הַכְּבוֹד, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ מֵאֵרִי תַּנְיִתִין
[כְּמוֹ שֶׁהַעֲמִידוֹ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָּה], כֹּל הַנְּשֻׁמָּה גְּזוּרוֹת
מִתַּחַת כֹּסֵא הַכְּבוֹד. כֹּו. וּבְכֹלל הַדְּרִיבִים, שֶׁהַנֶּפֶשׁ
וְהַרוּחַ נִקְרָאִים 'עֲצֻמְכֶם', לְפִי שֶׁהֵם קְשׁוּרִים לְגוֹף,
וְכִפִּי שֶׁהַתְּבֵאֵר לְעֵיל, שֶׁהַנֶּפֶשׁ הוּא הַכֹּחַ הַחַיּוּנִי
שֶׁבְּדָם, וְהַרוּחַ הוּא הַכֹּחַ הַמּוֹלִיד אֶת הַמְּדוּת שֶׁעַל
פִּיהֶם הָאֵדָם מִתְּנַהֵג, מֵה שֶׁאֵין הַנְּשֻׁמָּה שֶׁהִיא הַחֲכָמָה,
וְהִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל. כֹּו. וְכִפִּי שֶׁהַתְּבֵאֵר
לְעֵיל מְדַבְרֵי הַזוּהַר, שֶׁאִם הָאֵדָם מִתְקַדֵּשׁ וְאֵינוֹ חוּטָא,
הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ שֶׁלּוֹ מִתְּחַבְּרִים לְנִשְׁמָה וְיִתְחַבְּרִים עַל
יָדָהּ. כֹּת. כְּלוֹמֵר, וְאֵין הַכּוּוֹנָה שֶׁנִּחְשָׁב כְּאִילוֹ
קִדְשְׁתֶּם אֶת הַקְּב"ה, שׁוֹה לֹא נִיתַן לוֹמַר כְּנ"ל, אִלָּא
כְּאִילוֹ קִדְשְׁתֶּם אֶת הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל.

לְהַמְשִׁיל מִשָּׁל, נִשְׁמָתָא אִית דְּאִיהִי מִטְרוּנִיתָא,
וְנִשְׁמָתָא אִית דְּאִיהִי אִמָּה [וְיֵישׁ נִשְׁמָה שֶׁהִיא אִמָּה,
דְּהִינּוּ שֶׁמִּשְׁכַּת מֵעוֹלָם הַבְּרִיאָה נִקְרָא אִמָּה] וְכֹו,
וְנִשְׁמָתָא אִית דְּאִיהִי שִׁפְחָה דְּהִיּוּטָא [וְיֵישׁ נִשְׁמָה שֶׁהִיא
שִׁפְחַת הַדְּרִיט, דְּהִינּוּ נִשְׁמָה שֶׁהִיא מֵעוֹלָם הָעִשְׂיָה].
כֹּה. מְלִיצַת לְשׁוֹן עַל פִּי הַפְּסוּק (אֵיּוֹב לֵא, ב) 'וְיָמָה
חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל וְנִחְלַת שְׁדֵי מְקַרְמִים'. וְרֵאָה כֹּזָה
בְּלְקוּטֵי תוֹרָה (לְהַאֲר"י זצ"ל, פְּרֻשַׁת בְּרֵאשִׁית בְּפִסּוּק
'נַעֲשֵׂה אָדָם') וּבְאַלְשִׁיךְ (בְּרֵאשִׁית ב, ז) וּבְפִרֵי עֵץ חַיִּים
(שְׁעַר מִזֵּז פ"א) שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה (ח"ג שְׁעַר ב, וְשְׁעַר ה').
וְרֵאָה עוֹד בְּגִמְרָא (נְדָה לֵא, א). תְּנוּ רַבְּנֵי, שְׁלֵשָׁה
שׁוֹתְפִין יֵשׁ בְּאָדָם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאִבּוֹ וְאִמּוֹ,
אִבּוֹ מְזוּרֵעַ הַלּוֹבֵן, שֶׁמִּמֶּנּוּ עֲצֻמוֹת וְגִידִים וְצִפְרָנִים
וְמוֹחַ שֶׁבְּרָאשׁוֹ וְלוֹבֵן שְׁבַעִין, אִמּוֹ מְזוּרַעַת אוֹדָם,
שֶׁמִּמֶּנּוּ עוֹר וְבָשָׂר וְשַׁעֲרוֹת וְשַׁחֲרוֹר שְׁבַעִין, וְהַקְּב"ה
נֹתֵן בּוֹ רוּחַ וְנִשְׁמָה, וְקִלְסַתֵּר פָּנִים, וְרֵאִיתִּי הָעֵין,

מְקַדְּשִׁים. וְאִם אָנִי קְדוֹשׁ, אִף הַנְּשָׁמָה
שֶׁהִיא חֵלֶק מִמֶּנִּי, הִיא קְדוֹשָׁה מִצַּד
עֲצָמָה, וְיֵשׁ לָכֵם לְזַהֵר שְׁלֹא לִפְגַּם אוֹתָהּ
וּלְטַנְּפָה בְּמַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים, כִּי תִפְמָלֵיא
שֶׁל מֶלֶךְ יֵשׁ לָהּ לְהִיּוֹת מְצַפָּה לְכַבֵּד אֶת
הַמֶּלֶךְ, לַעֲשׂוֹת כָּל מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו
וּמִשְׁפָּטָיו. וְעַיִן בְּסֵבֵא דְמִשְׁפָּטִים (ח"ב צו,

דְּהִינּוּ, אִם קְדֻשְׁתֶּם הַנְּשָׁמָה בְּמַעֲשֵׂיכֶם
הַטּוֹבִים, הִיא מְקַדְּשֶׁת. וְאִם לֹא, אִינָה
מְקַדְּשֶׁת מִצַּד עֲצָמָה, שְׁפִינָן שְׁנַשְׁתַּלְחָה
לְתוֹךְ הַגּוֹף, אֲבָרָה קְדֻשָׁתָהּ. וְנִפְקָא מִינָהּ,
שְׂאִין לָכֵם כָּל כֶּף עֲנֵשׁ אִם תִּחְלְלוּ אוֹתָהּ.
תִּלְמוּד לֹמַר 'כִּי קְדוֹשׁ אָנִי', בְּקְדֻשְׁתִּי
אָנִי, בֵּין מְקַדְּשִׁים וּבֵין אֵינִם

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאֵר

קְדוֹשׁ אָנִי - הַקְּב"ה עֲצָמוֹ, בְּקְדֻשְׁתִּי אָנִי
קַיִם, בֵּין אִם בְּנֵי הָאָדָם מְקַדְּשִׁים אוֹתִי,
וּבֵין אִם אֵינִם מְקַדְּשִׁים אוֹתִי. וְאִם אָנִי
קְדוֹשׁ, מִמִּילָא אִף הַנְּשָׁמָה, שֶׁהִיא חֵלֶק מִמֶּנִּי
- חֵלֶק אֱלוֹהַּ מִמַּעַל, וְנַחֲשַׁבְתָּ כְּבָתִּי, הִיא גַם
כֵּן קְדוֹשָׁה מִצַּד עֲצָמָה, וְהִיא עוֹמֶדֶת
בְּקְדוּשָׁה אִף מִשְׁנַשְׁתַּלְחָה לְעוֹלָם הַזֶּה בְּתוֹךְ
הַגּוֹף, וְאִם כֵּן, יֵשׁ לָכֵם לְזַהֵר מֵאֵד שְׁלֹא
לִפְגַּם אוֹתָהּ וּלְטַנְּפָה בְּמַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים^ט.

הָאָדָם צָרִיךְ לְקַיֵּם הַמִּצְוֹת

כִּבְנֵי לוּוִיתַת הַמֶּלֶךְ שֶׁמְצַפִּים לְכַבֵּד אֶת הַמֶּלֶךְ

וְעַל כֵּךְ הוֹסִיף אַבָּא שְׂאוּל, 'פְּמִלִּיא שֶׁל
מֶלֶךְ מָה עֲלֶיהָ לַעֲשׂוֹת, לְהִיּוֹת מַחֲכָה
לְמֶלֶךְ'. וְאַבָּא שְׂאוּל הִתְכוּיֵן בַּכֵּךְ, לְבֹאֵר
הַטַּעַם לְמָה אֲנַחְנוּ מִצְוִיִּים לְקַדֵּשׁ אֶת
עֲצָמֵנוּ, אִף עַל פִּי שְׂאִין אֲנַחְנוּ מִקְדָּשִׁים
בַּכֵּךְ אֶת הַנְּשָׁמָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה
מִעֲצָמָה. וְזֶה מָה שֶׁהַמְשִׁיל לְפִמְלִיא שֶׁל
מֶלֶךְ, כִּי כְמוֹ שֶׁהַפְּמִלִּיא - צְבָאוֹ וּבְנֵי לוּוִיתָיו
שֶׁל הַמֶּלֶךְ, יֵשׁ לָהּ לְהִיּוֹת מְצַפָּה לְכַבֵּד אֶת
הַמֶּלֶךְ וּרְצוֹנָהּ, דְּהִינּוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מִצְוֹתָיו
וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה לְבְנֵי עַמּוֹ, שֶׁאִם

מְקַדְּשׁ, וְאִין כּוֹנֵת הַמְדַרְשׁ עַל הַקְּב"ה
עֲצָמוֹ, שְׁבוּדָא קְדוּשָׁתוֹ אִינָה תְלוּיָה בְּמַעֲשֵׂי
בְנֵי הָאָדָם. אֲלֵא הַכוּוֹנָה עַל הַנְּשָׁמָה, שֶׁהִיא
חֵלֶק אֱלוֹהַּ מִמַּעַל, דְּהִינּוּ, כְּלוּמַר, שְׂמָא תְרַצּוּ
לוּמַר, שֶׁהַקְּב"ה אוֹמֵר לְיִשְׂרָאֵל, שְׂרַק אִם
אַתֶּם בְּעֲצַמְכֶם קְדֻשְׁתֶּם אֶת הַנְּשָׁמָה בְּמַעֲשֵׂיכֶם
הַטּוֹבִים, הִיא מְקַדְּשֶׁת, וְאִם לֹא, אִף הַנְּשָׁמָה
עֲצָמָה, אִינָה מְקַדְּשֶׁת מִצַּד עֲצָמָה, שְׂאִף
שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא כְּבָתָה שֶׁל הַקְּב"ה, וְחֵלֶק
אֱלוֹהַּ מִמַּעַל, מְכַל מְקוּם, בֵּינָן שְׁנַשְׁתַּלְחָה
לְיַרְדֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה לְתוֹךְ הַגּוֹף הָעֲלוּל
לְחַטוּא, אֲבָרָה אֶת קְדֻשָׁתָהּ שֶׁהִיא לָהּ מִצַּד
עֲצָמָה, וְצָרִיכִים אַתֶּם לְחַזּוֹר וּלְקַדֵּשׁ אוֹתָהּ,
עַל יְדֵי שֶׁתְּפָרְשׁוּ מִהַעֲרִיּוֹת וּמִהַמּוֹתְרוֹת.
וְנִפְקָא מִינָהּ - וְהִיּוּצָא לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל, מִכֵּךְ
שֶׁהַנְּשָׁמָה אִינָה קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצָמָה, שְׂאִין
לָכֵם כָּל כֶּף עֲנֵשׁ אִם תִּחְלְלוּ אוֹתָהּ
מִקְדוּשָׁתָהּ, עַל יְדֵי חֲטָאֵי הַגּוֹף, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
חִילַתֶּם דְּבַר שֵׁשׁ בּוֹ קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצָמוֹ.

לְכַךְ, כְּדִי לְהוּצִיא מִסְבְּרָא זֶה מִסִּיִּים
הַמְדַרְשׁ, תִּלְמוּד לֹמַר - כְּתוּב בְּפִסְקוֹ, 'כִּי

צִיּוּנִים וּמְקוּרוֹת

נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, אִינּוּ מְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמָתוֹ, רַק שֶׁהַקְּב"ה
מַחֲשִׁיב לוֹ כִּאִילוֹ עֲשֵׂה כֵן, מְכַל מְקוּם, שִׁיךְ שֶׁהָאָדָם
יַחֲלֵל אֶת קְדוּשָׁתוֹ בְּעוֹנוֹתָיו, כִּיּוֹן שֶׁהִיא מְצוּיָה בְּתוֹךְ

כֵּט. שְׂאִף שֶׁהַנְּשָׁמָה הִיא קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצָמָה, וְכִּזֶּה
הִיא דוּמָה לְהַקְּב"ה שְׂאִין קְדוּשָׁתָהּ תְלוּיָה בְּמַעֲשֵׂי
הָאָדָם, וְלִכֵּן כְּשֶׁהָאָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ, כְּלוּמַר אֶת

מכתירים
להקדוש
ברוך הוא
שלש
קדושות, מה
הקדוש ברוך
הוא עושה,
נותן אחד
בראשו,
ושתים
בראשו של
ישׂראל

(ב) עַל פֶּסוּק (שמות כא, ז) 'וְכִי יִמְכַר אִישׁ בְּתוֹ לְאִמָּה לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים'.
וּבְדֶרֶךְ זֶה, יִבָּא מִדְּרָשׁ אַחַר שֵׁם

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאָר

לְאִמָּה לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, שהוא רומז
שהתורה מזכירה את הנשמה שהיא קרויה
בתו של הקב"ה²³, שכשיורדת לעולם הזה,
לא תטנף את עצמה בעבירות, כדי שתחזור
לבוראה כשהיא נקיה.

דקדוקים בדברי המדרש שהמלאכים מכתירים להקב"ה
בשלש קדושות

וּבְדֶרֶךְ זֶה, יִבָּא מִדְּרָשׁ אַחַר שֵׁם בְּיַלְקוּמָא
שמעוני (רמז תרג)²⁴, וז"ל, הָעֲלִיּוֹנִים -
המלאכים הנמצאים למעלה בשמים,
מכתירים לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁלּוּשׁ
קְדוּשׁוֹת, שאומרים לפניו 'קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ

צִיּוֹנִים וּמְקוּרוֹת

עוֹנוֹת וְלֹא תִתְרָא לְפָנָיו כְּרֹאוּן, ווי להווא גופא
דאתאביד מההיא נשמתא לעלמין [אוי לגוף הזה
שיאבר מהנשמה ההיא לעולם, והנשמה תצטרך
להתגלגל בגוף אחר כדי לתקן את פגמויותיה] וכו'.
לב. וכמפורש בזהר (ח"ג ז, א), שהביא רבינו לעיל
בסמוך. לג. לשון הילקוט, רבי אבא אמר חזי
[משל אחר], משל לבני מדינה שעשו שלש עטרות
למלך, מה עשה המלך, הניח בראשו אחת, ושתים
בראש בניו, כך בכל יום העליונים מכתירים לפני
הקדוש ברוך הוא שלש קדושות, ואומרים 'קדוש
קדוש קדוש', מה הקדוש ברוך הוא עושה, נותן
בראשו אחת, ושתים בראשו של ישׂראל, הדא הוא
דכתיב 'כי קדוש אני' והתקדשתם והייתם קדושים',
עכ"ל. ובמדרש (ויק"ר כד, ח) איתא כעין זה וז"ל,
רבי אבין אמר אוחרי, משל לבני מדינה שעשו שלש
עטרות למלך, מה עשה המלך נתן בראשו אחת,
ושתים בראשו של בניו, כך בכל יום ויום העליונים
מכתירין להקב"ה שלש קדושות, מה הקדוש ברוך
הוא עושה, נותן בראשו אחת, ושתים בראשו של
ישׂראל, הדא הוא דכתיב 'דבר אל כל עדת בני ישׂראל
קדושים תהיו [כי קדוש אני ה']', והתקדשתם והייתם
קדושים'. וראה אלשיך (ויקרא יט ד"ה ובמדרש
ויקרא רבה) שדקדק בדברי המדרש, והאריך לבאר

לֹא יִקְיִמוּ מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ, הרי כיון שהם
קרובים אליו, הם מבזים אותו ביותר. כך
גם הגוף, הנפש והרוח, שהם בני לוייתו
של הנשמה, מצווים לצפות שיוכלו לכבד
את הקב"ה, ולשמור כל מצוותיו וחוקיו
ומשפטיו, ואף על פי שאינם מקדשים בכך
את הנשמה שהיא נחשבת כחלק מהמלך,
הרי זה נחשב להם כאילו הם קידשו את
הנשמה על ידי קיום המצוות. ואם אינם
עושים כך הרי הם פוגמים בקדושתה. וְעֵינַן
בזוהר בְּסָבָא דְמִשְׁפָּטִים²⁵ (ח"ב צו, ב)²⁶, עַל
הַפֶּסוּק (שמות כא, ז) 'וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בְּתוֹ

גוף האדם, יחד עם הנפש והרוח, ולכך צריך להיות
זהיר בה הרבה. ל. סבא דמשפטים, הוא
המעשה שהובא בפרשת משפטים, ברבי חייה
ורבי יוסי, שהתגלה להם 'סבא' אחד מהעולם האמת,
ודרש לפניהם בסתרי התורה. לא. לשון זוהר,
'וכי ימכר איש', דא קודשא בריך הוא, 'את בתו', דא
נשמתא קדישא, 'לאמה' למיהוי אמה משתעבדא
בינייכו בהאי עלמא [להית אמה - שפחה, משועבדת
ביניכם בעולם הזה], במטו מנייכו, בשעתא דמטי
זמנא לנפקא מהאי עלמא [הקב"ה מבקש, שבשעה
שיגיע זמנה לצאת מהעולם הזה] 'לא תצא כצאת
העבדים' לא תפוק מתטנפא בחובין, [לא תצא
מטונפת בעוונות, כעבד שאוהב את ההפקרות], תפוק
בת חורין ברירה נקיה [אלא תצא כבת חורין טהורה
ונקיה], בגין דיחדי בה מארה [כדי שישמח בה
הקב"ה] וישתבח בה, ויהיב לה אגר טב בצחצוחי
דגנתא דעדן [ויתן לה שכר טוב בצחצחות שבגן
עדן], כמה דאת אמר (ישעיה נח, יא) 'והשביע
בצחצחות נפשך' ודאי [ודא] כד תפוק ברירה נקיה
כדקא יאות [וזה יהיה כשתצא מהעולם הזה טהורה
ונקיה כראוין], אבל 'אם רעה בעיני אדוניה', כד נפקת
מולוכלא בטנופי חובין, ולא אתחזיאת קמיה כדקא
יאות [אם תצא מהעולם הזה מולוכלת בטנוף של

שְׁפַמְלָאֲכִים לֹא מְצִינוּ אֶלָּא חֶלֶק הַרוּחַ, פְּדֻכְתִּיב (תהלים קד, ד) 'עֲשֵׂה מְלֶאכִיו רוחות', מְכַל מְקוֹם, גַּם הֵם בְּשִׁבְאִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, מְתַלְבְּשִׁים בְּדַמוֹת בְּנֵי אָדָם, בְּדֹאִיתָא בְּכַמְהָ מְקוֹמוֹת בְּזִהָר (ח"א) לְד, א. שם נח, א). וְעֵינִן בְּפְרֻשַׁת וִירָא דָף קא

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה, נוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹ אַחַד, וְשִׁתִּים בְּרֵאשׁוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ויקרא יא, מד) 'כִּי קְדוֹשׁ אָנִי וְהִתְקַדְשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים', עכ"ל. וְהוּא תְמוּהָ.

וּלְפִי דְרַבְנֵנוּ אֲתִי שְׁפִיר, שְׂאָף עַל פִּי

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאָר

בראשו, ושנים בראשן של ישראל.

המלאכים מכתירים להקב"ה

את הקדושות שבני האדם מתקדשים

וּלְפִי דְרַבְנֵנוּ - שְׁבִיאָרְנוּ שֶׁהַנִּשְׁמָה קְדוּשָׁה מֵצֵד עֲצֻמָּה, וְאִילוּ הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ תְּלוּיִים כַּמָּה שִׁישְׁרָאֵל יִקְדְּשׁוּ אוֹתָם בְּמַעֲשֵׂיהֶם, אֲתִי שְׁפִיר, שְׂאָף עַל פִּי שְׁפַמְלָאֲכִים לֹא מְצִינוּ שִׁישׁ לְהֵם אֶלָּא חֶלֶק הַרוּחַ, פְּדֻכְתִּיב (תהלים קד, ד) 'עֲשֵׂה מְלֶאכִיו רוחות' - שְׁבִירָאֵת הַמְּלֶאכִים הִיא עַל יְדֵי הַרוּחַ^ט, וְאִין לְהֵם דְּמוֹת גּוֹפְנִית, וְגַם לֹא נֶפֶשׁ. מְכַל מְקוֹם, גַּם הֵם בְּשִׁבְאִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, מְתַלְבְּשִׁים בְּדַמוֹת בְּנֵי אָדָם, כְּאִילוּ יֵשׁ לְהֵם גּוֹף וּנְפֶשׁ^י, בְּדֹאִיתָא בְּכַמְהָ מְקוֹמוֹת בְּזִהָר (ח"א לְד, א. שם נח, א)^{יב}.

ה' צְבָאוֹת' (ישעיהו ו, ג)^ט, וְהֵם כַּמוֹ שְׁלֹשָׁה כְּתָרִים. וְמָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִם הַכְּתָרִים הָאֵלֶּה, הוּא נוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹ כְּתָר אַחַד, וְשִׁתִּים - וְשְׁנֵי הַכְּתָרִים הַנִּשְׂאָרִים, הוּא נוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּתַחֲלִילַת פְּרֻשַׁתְנוּ (ויקרא יט, כ)^{יג} 'כִּי קְדוֹשׁ אָנִי', וּבְהַמְשַׁךְ פְּרֻשַׁתְנוּ (שם כ, ז)^{יד} כְּתוּב 'וְהִתְקַדְשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים' - שֶׁאֲצֵל הַקְּב"ה כְּתוּב רַק 'קְדוֹשׁ' אַחַד, וְאִילוּ אֲצֵל יִשְׂרָאֵל כְּתוּבִים שְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה, עכ"ל.

וגם מדרש זה הוא תְּמוּהָ, שִׁישׁ לְהַקְשׁוֹת בּו^{יז}, א. מָה עֵינִין הַשְּׁלֹשָׁה כְּתָרִים שֶׁהַמְּלֶאכִים מְכַתִּירִים אֶת הַקְּב"ה. ב. מָהוּ הַבִּיאוֹר כַּמָּה שֶׁהַקְּב"ה נוֹתֵן כְּתָר אַחַד

צִיּוּנִים וּמְקוֹרוֹת

רוח אלא מלאכי השרת שנקראו רוחות, שנאמר עושה מלאכיו רוחות. ובפרקי דרבי אליעזר (פ"ד) כתוב, המלאכים שנבראו ביום השני, כשהן נשלחין בדברו הן נעשין רוחות, שנאמר 'עושה מלאכיו רוחות'. ובמדרש תנחומא (פרשת וישלח סימן כב), פעמים שהמלאך נעשה רוח, שנאמר 'עושה מלאכיו רוחות'. מ. ראה מדרש (ב"ר כה, ב), דבר אחר 'אלוהי הצבאות' (הושע יב, ו), שהוא עושה צביונו במלאכיו, כשהוא מבקש הוא עושה אותם יושבים וכו', ופעמים עושה אותן עומדים, ופעמים עושה אותן יוצאות נשים, שנאמר (זכריה ה, ט) 'זהנה שתיים נשים יוצאות ורות בכנפיהם', ופעמים עושה דמוות אנשים, שנאמר (בראשית יח, ב) 'זהנה שלשה אנשים', ופעמים עושה אותן רוחות שנאמר 'עושה מלאכיו רוחות', ופעמים אש שנאמר 'משרתיו אש לוהט'. מא. לשון

כוונת המדרש. וראה עוד, יפה תואר השלם (ויק"ר שם) נזר הקודש (פרשת בראשית ג, ד ד"ה מלמד שננתעטף) כלי חמדה (להרב שומאל לנייאדו וצ"ל, בפרשתינו ד"ה רבי אבון). לְד. לשון הפסוק, וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת מֵלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְה. לשון הפסוק, וְדַבֵּר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. לו. לשון הפסוק, וְהִתְקַדְשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. לז. ראה בהערה לעיל בסמוך, המפרשים שדקדקו בדברי הילקוט. לח. לשון הפסוק, 'עֲשֵׂה מְלֶאכִיו רוחות מְשֻׁרְתֵי אֵשׁ לוֹהֵט'. וביארו העמפרשים, שהקב"ה משתמש ברוחות, ונעשים שלוחיו. ראה רש"י ואבן עזרא. לט. בילקוט שמעוני (איוב רמז תתקכז) אמרו, אין

(עמוד א), וּבִשְׁעָתָא דְנַחְתִּי לְעֶלְמָא, לְגוּפָא, וְאִית מְלֶאכִין דְּמִשְׁמֹשׁוֹן
 מִתְלַבְּשִׁין בְּאֹרִין וּבִיסוּדֵי דְנִלְמִין וְכוּ'. לְנִשְׁמָתָא, וְאִית נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא,
 וְיִעוּד בְּפֻרְשַׁת מִשְׁפָּטִים קִיח ע"ב, וּמְלֶאכִין לְמְלֶאכִין, 'כִּי גְבַהּ מַעַל גְּבַהּ
 אִית מְלֶאכִין דְּמִשְׁמֹשׁוֹן שְׁמֵר' וְכוּ' (קהלת ה, ז).

זֶרַע שְׁמֹשׁוֹן הַמְּבוּאָר

את נשמת האדם, וכמו שיש הפרש בין הגוף לנשמה, כך גם יש הפרש בין המלאכים המשמשים את הנשמה, וְאִית נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא, וּמְלֶאכִין לְמְלֶאכִין - ויש נשמה לנשמה, ויש מלאכים למלאכים, 'כִּי גְבַהּ מַעַל גְּבַהּ שְׁמֵר' וְכוּ' וּגְבַהִים עֲלֵיהֶם' (קהלת ה, ז)¹⁰⁰ - המלאכים הממונים לשמור על הנשמות, הם יותר גבוהים מהמלאכים הממונים לשמור על הגופים, והמלאכים הממונים על לשמור על המלאכים, הם עוד יותר גבוהים¹⁰¹.

וְעִין בְּזוּהַר בְּפֻרְשַׁת וַיֵּרָא דָף קא (ע"א)¹⁰² שכתב ז"ל, וּבִשְׁעָתָא דְנַחְתִּי לְעֶלְמָא - בשעה שהמלאכים יורדים לעולם הזה, מִתְלַבְּשִׁין בְּאֹרִין וּבִיסוּדֵי דְנִלְמִין וְכוּ' - הם מתלבשים באורים וביסודות, שעל ידי זה הם נגלמים, ונראים לאנשים כמראה דמות בני אדם.

וְעוּד כְּתוּב בְּזוּהַר בְּפֻרְשַׁת מִשְׁפָּטִים דָף קיח ע"ב, אִית מְלֶאכִין דְּמִשְׁמֹשׁוֹן לְגוּפָא - יש מלאכים המשמשים את גוף האדם, ושומרים עליו שלא יזנך ממזיקי העולם, וְאִית מְלֶאכִין דְּמִשְׁמֹשׁוֹן לְנִשְׁמָתָא - ויש מלאכים המשמשים

צִיּוּנִים וּמְקוּרֹת

באתגליא לאקדמא ליה שלם [והקב"ה שלח אליו שלשה מלאכים בגלוי, כדי להקדים לו שלום, ולבקרו בחליין], ואי תימא דהא באתגליא, וכי מאן יכיל למחמי מלאכין [ואם תאמר שאם כן שהמלאכים באו אליו בגלוי, וכי מי יוכל לראות את המלאכים], והא כתיב 'עושה מלאכיו רוחות' וגו', אלא ודאי חמא לון דנחתי לארעא כגוונא דבני נשא [אלא ודאי, שאברהם ראה אותם מלאכים כשירדו לארץ בדמות בני אדם], ולא יקשה לך האי [ולא יקשה לך דבר זה], דהא ודאי, אינון רוחין קדישין [המלאכים הם רוחות קדושות], ובשעתא דנחתי לעלמא, מתלבשין באורי וביסודי דגולמין [אמנם בשעה שיורדים לעולם הזה, הם מתלבשים באירים וביסודות, שעל ידי זה הם נגלמים], ואתחזו לבני נשא ממש כחזיו דיוקנא דלהון [ועל ידי כן הם נראים לבני האדם, ממש כמראה צורת בני אדם], ותא חזי, אברהם חמא לון כחזיו בני נשא [ובא וראה, שגם אברהם ראה את המלאכים כמראה צורת בני אדם]. מג. לשון הפסוק, 'אם ישק רש וגלגל משפט וצדק תראה במדינה אל תתמה על החפץ כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם'. מד. נראה שכוונת רבינו

הזוהר (ח"א לד, א) 'ועוף יעופף על הארץ' אלין שליחי עלאין דאתחזון לבני נשא בחזיו דבר נש. לשון הזוהר (שם נח, א), אמר רבי חייא אלין הוו מאינון דכתיב 'ועוף יעופף על הארץ', והא אתמר דאלין אתחזו לבני נשא כחזו דלהון. ואי תימא היך יכלין לאתהפכא, הא אתמר דאתהפכין לכמה גוונין, ובשעתא דנחתי אגלימו באוריא דעלמא, ואתחזון כבני נשא. וראה עוד בזה (ח"א בסתרי תורה צח, ב). הריקאנטי (בראשית יח, ב) כתב, כי כל הדברים הרוחניים המשמשים ועושים שליחותם בזה העולם השפל, כולן מתלבשין בעת הצורך, ואחר כך נשללין ויוצאין ממלבושיהון וכו', וכענין זה שליחות המלאכים שאינו עומד בלי לבוש כל זמן אשר הוא תחת השמים, ואין נראין רק למי שהן שלוחים אליו. ואמרו רבותינו ז"ל בספר הזוהר (ח"א יט, א) בענין המלאכים, כל אינון דלא אצטיירו בציורא בדיוקנא, לית לון קיומא. וראה בזה, לשם שבו ואחלמה (דרושי עולם התורה ח"ב דרוש ג ענף יג כט, א). מב. לשון הזוהר, תא חזי, בתר דאתגור אברהם הוה יתיב וקאיב [אחרי שנימול אברהם, היה יושב וכובא], וקודשא בריך הוא שדר לגביה תלת מלאכין

שְׁהַצְדִּיקִים מְקַדְּשִׁים אוֹתָם.
וְעוֹד פִּרְשָׁנוּ זֶה בְּדֶרֶךְ אַחֵר, לְעֵיל
פִּרְשַׁת מִקָּץ (אות ה), עַל פְּסוּק
(בראשית מא, מ) 'רַק הַפֶּסֶא אֲגַדֵּל מִמֶּךָ'.
וּבְדֶרֶךְ זֶה יִבְאֵר מִדְּרָשׁ סוּף פִּרְשַׁת
שְׁמוֹנִי (ילקוט שמעוני רמז תקמו),

וְלִכְּנָן, הָעֲלִיּוֹנִים מִכְּתִירִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁלֶשׁ קְדָשׁוֹת,
בְּנֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל הַצְּדִיקִים.
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן אֶחָד בְּרֵאשׁוֹ,
לְפָנֵי שְׁהַנְּשָׁמָה הִיא קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצָמָה.
וּשְׁתֵּים בְּרֵאשׁ בְּנֵיו, בְּנֶגֶד נֶפֶשׁ רוּחַ

זרע שמשון המבואר

היא קְדוּשָׁה מִצַּד עֲצָמָה, ואין קדושתה באה
מחמת המעשים של בני אדם, ולכן מגיע
הכתר שלה להקב"ה בעצמו. וּשְׁתֵּים - ושני
כתרים הנשואים, הוא נותן בְּרֵאשׁ בְּנֵיו -
בני ישראל, בְּנֶגֶד נֶפֶשׁ ורוח, שְׁהַצְּדִיקִים
מְקַדְּשִׁים אוֹתָם¹⁰.

וְעוֹד פִּרְשָׁנוּ פְּסוּק זֶה 'קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי
קְדוֹשׁ אֲנִי', בְּדֶרֶךְ אַחֵר, לְעֵיל פִּרְשַׁת מִקָּץ
(אות ה), עַל הַפֶּסֶק (בראשית מא, מ) 'רַק הַפֶּסֶא
אֲגַדֵּל מִמֶּךָ'¹⁰.

הנשמה אומרת לרוח ולנפש שיתקדשו כמוה

וּבְדֶרֶךְ זֶה, שמה שאמרו בילקוט 'כאילו
קדשתם אותי', הכוונה לנשמה שהיא חלק
אלוה ממעל, 'יבאר מִדְּרָשׁ בְּסוּף פִּרְשַׁת

וְלִכְּנָן - לפי מה שביארנו, שהמלאכים
מתלבשים בגופים כשבאים בעוה"ז,
וממילא יש בהם שייכות לנפש, ועוד,
שהם ממונים לשמש את האדם, מתבאר
בזה היטב שְׁהַעֲלִיּוֹנִים - המלאכים, שהם
ממונים על בני האדם, מִכְּתִירִים לְפָנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁלֶשׁ קְדָשׁוֹת, כלומר,
בְּנֶפֶשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל הַצְּדִיקִים - שהם
מקדשים את שלשת הבחינות האלה, על
ידי מעשיהם הטובים, שמכל אחת
מהבחינות של נפש רוח ונשמה שהם
מקדישים, נעשה כתור להקב"ה, והמלאכים
מעלים את מעשיהם לפני השי"ת¹⁰, ומהם
נעשים שלושה כתרים אלו. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא נוֹתֵן כְּתָר אֶחָד בְּרֵאשׁוֹ, לְפָנֵי שְׁהַנְּשָׁמָה

ציונים ומקורות

בדברי הילקוט. א. הרוח והנפש והנשמה - הם שלוש
כתרים, שכשהאדם מקדש אותם, הרי הם שלוש
קדושות. ב. הקב"ה נותן בראשו את חלק הנשמה
שהיא קדושה מעצמה. ואת חלקי הרוח והנפש, שהם
קדושים על ידי ישראל, הוא מעטר בהם את בניו.
מז. שם רבינו מבאר מדרש אחר (ב"ר ז, ב) על
הפסוק קדושים תהיו כי קדוש אני, וז"ל, אמר ריש
לקיש, שתי פרשיות הכתיב לנו משה בתורה, ואנו
למדים מפרשת פרעה הרשע וכו', והדין 'דבר אל כל
עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו', יכול
כמוני תלמוד לומר 'כי קדוש אני ה' אלוהיכם',
קדושתו למעלה מקדושתכם, ואנו למדים אותה
מפרעה הרשע 'אני פרעה' (בראשית מא, מד), יכול
כמוני, תלמוד לומר 'אני פרעה', גדולתי למעלה

להביא מדברי הזוהר ב' בחינות, שמדברי הזוהר
בפרשת וירא מבואר, שהמלאכים שבאים לעולם הזה,
מתלבשים בצורה גופנית, וממילא גם להם יש בחינת
נפש, ולא רק רוח ונשמה. ומדברי הזוהר בפרשת
משפטים מבואר, שהמלאכים השונים, ממונים על
הבחינות השונות שיש בבני האדם. ומדברי רבינו
מבואר, שעל כן, הם אלו שמעלים לפניו יתברך, את
הכתרים הבאים מחמת קדושת בני האדם וקיום
מצוותיו יתברך, וכדלהלן בהערה. מה. בזוהר
(ח"א קסז, ב. ח"ב רא, ב) מבואר שהמלאכים מעלים
את התפילות והמצוות של ישראל לפני הקב"ה. וראה
לקוטי תורה להאר"ז (פרשת ואתחנן ד"ה ואתחנן)
כי יש מלאך ממונה על התפלות ומעלה אותן מן
הארץ עד לרקיע. מו. ונתיישבו שני הדקדוקים

הַגּוֹף מְלֵא תְאוּוֹת הָעוֹלָם.

אָנִי, בְּשֵׁם שְׁאֲנִי קְדוֹשׁ, כִּדְ אַתֶּם תְּהִי
קְדוּשִׁים. בְּשֵׁם שְׁאֲנִי פְרוּשׁ, כִּדְ אַתֶּם
תְּהִי פְרוּשִׁים, עב"ל. וְקָשָׁה, אִיךְ אֶפְשָׁר
שְׁיִהְיֶה הָאָדָם קְדוֹשׁ וּפְרוּשׁ כְּבוֹרָאוֹ, אִם

מאמרם ז"ל
 בשם שאני
 קדוש כך
 אתם תהיו
 קדושים.
 בשם שאני
 פרוש כך
 אתם תהיו
 פרושים

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאָר

אָלָא, כּוּוֹנַת הִילְקוּט הִיא, שֶׁהִנְשֵׁמָה^א
 אומרת כן לרוח ולנפש, והיינו לפי
 שְׁהִנְשֵׁמָה קְדוּשָׁה, וְאִין לָהּ עֵסֶק בְּהִנְאוּת
 הַגּוֹפְנִיּוֹת, שְׁהִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל, וְהָרוּחַ
 חוּטָא בְּהַרְהוּרִים רַעִים, לַעֲבוּר עַל רִצּוֹן
 הַקַּב"ה וּמִצּוּוֹתָיו, וְהַנְּפֵשׁ חוּטָאָה בְּמַעֲשֵׂה -
 שֶׁהִיא נִמְצָאָה בְּאִיבְרֵי הָאָדָם שְׁבָהֶם הוּא
 עוֹשֶׂה אֶת רִצּוֹן נִפְשׁוֹ^ב, וְכִיּוֹן שֶׁהִנְשֵׁמָה תוֹךְ
 הָאָדָם, יַחַד עִם הַנֶּפֶשׁ וְהָרוּחַ, לִכְן יֵשׁ

שְׁמִינִי (ילקוט שמעוני רמז תקמו)^א, עַל הַפְּסוּק
 (ויקרא יא, מד) ^ב 'וְהִתְקַדְּשֶׁתָּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים
 כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי, שֶׁאִמַר הַקַּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, בְּשֵׁם
 שְׁאֲנִי קְדוֹשׁ, כִּדְ אַתֶּם תְּהִי קְדוּשִׁים, וּבְשֵׁם
 שְׁאֲנִי פְרוּשׁ מִתְאוּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּדְ אַתֶּם
 תְּהִי פְרוּשִׁים, עב"ל. וְקָשָׁה, אִיךְ אֶפְשָׁר
 שְׁיִהְיֶה הָאָדָם קְדוֹשׁ וּפְרוּשׁ מִהִתְאוּוֹת
 כְּבוֹרָאוֹ, אִם הַגּוֹף שֶׁל הָאָדָם מְלֵא תְאוּוֹת
 הָעוֹלָם.

צִיּוּנִים וּמְקוּרוֹת

היא אומרת כן לרוח ולנפש, לפי שהנשמה גם כן
 מצויה תוך הגוף, וכל קושיית רבנו האיך יתכן שיהיה
 האדם קדוש ופרוש כבוראו, אולם שהנפש והרוח
 יתקדשו כמו הנשמה שבגוף זה יתכן להיות.
 נב. וז"ל השל"ה (תולדות אדם, בית ישראל קמא, אות
 קיד), חלק הנפש היא בכבוד, שהוא הכח החיוני, כח
 הטבעי, שבו כח הזון וכו', וכח המרגיש - שהוא
 השמיעה, והראות, והטעם, והריח, והמישוש. חלק
 הרוח הוא בלב, שהוא הרצון, והוא המנהיג כל
 כחותיו לפי רצונו, כמלך המנהג את עמו כפי רצונו,
 וכמלך המפרנס את שריו ומשרתיו ועבדיו, לתת לכל
 אחד פרנסתו ומזונו לחם חקו, כראוי לכל אחד לפי
 מדרגתו, כמו כן הרוח חיים שבלב, מפרנס לכל
 הכחות, וזו ומכלכל לכל האברים לכל אחד ואחד כפי
 הראוי לו וכו'. ורוח' פירושו רצון, והרוח שבלב
 מתלבש בכוחותיו, שמתפשטים מנפש שבכבוד,
 ועושה על ידם וגומר הפעולה שהיתה במחשבת
 המוח, כפי רצונו שהסכים המוח במחשבתו. נמצא
 שכולם מתאחדים באחדות גמורה. הנפש מקבלת
 מרוח שהוא בלב, שהוא הרצון, והרצון אינו עושה
 אלא כפי הסכמת המחשבה שבמוח, וכפי ההסכמה
 שבמוח הם פועלים.

מגדולתך, ועיי"ש. מוח. לשון הילקוט,
 'והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני', כשם
 שאני קדוש כך תהיו אתם קדושים, וכשם שאני פרוש
 כך אתם פרושים. וכן הוא במדרש (ויק"ר כד, ד).
 וראה יפה תואר השלם (שם) בביאור דברי המדרש.
 מט. לשון הפסוק, 'פי אני ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתָּם
 וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִשְׁמְאוּ אֶת
 נִפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָץ הָרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ'. ג. וכן
 דקדוק המפרשים, ראה כסף נבחר (בפרשתנו דרוש
 ראשון) הן טוב (בפרשתנו אות א ד"ה אמנם) שלחן
 הזהב (פרשת וישלח ד"ה והוא) שער בת רבים
 (בפרשתנו ד"ה לכן) אמרי אש (בפרשתנו ד"ה
 בפסוק קדושים) ישועת יעקב (בפרשתנו). ובקרוב
 אהרן (שם ד"ה כי קדוש וד"ה כשם) ביאר, שבתחילה
 הוקשה למדרש, איך תלה קדושתנו בקדושתו יתברך
 שמשמע שנדמה אליו יתברך בקדושה, מה שלא יתכן
 שנעשה כך. ומבאר המדרש, שתיבת 'כי' מתפרשת
 כמו כאשר קדוש, והכוונה היא, כשם שאני פרוש
 מהגשמיות, כך אתם תהיו פרושים מהגשמיות, שלא
 יניע אתכם לשום פעולה מהפעולות תאוה והנאה
 גשמית כלל, אלא הוראת השכל לבד, כי זהו גדר
 הקדושה. נא. ועל הנשמה לא קשה כל כך איך

לִבְנֵי אֹמֶרֶת הַנְּשָׁמָה לְרוּחַ וְלִנְפֶשׁ, בְּשֵׁם
שְׂאֵנֵי קְדוּשׁ וּפְרוּשׁ, כִּי אַתֶּם תִּהְיוּ

קְדוּשִׁים וּפְרוּשִׁים.

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאָר

בכוחה להשפיע עליהם²¹, לִבְנֵי אֹמֶרֶת
הַנְּשָׁמָה לְרוּחַ וְלִנְפֶשׁ, בְּשֵׁם שְׂאֵנֵי קְדוּשׁ
וּפְרוּשׁ מֵהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אַתֶּם
תִּהְיוּ קְדוּשִׁים וּפְרוּשִׁים, וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם

עסק בהנאות הגופניות של העולם הזה,
והיינו מחמת שהם מחוברים יחדו
הנפש והרוח עם הנשמה, וכדברי
הזוהר²².

ציונים ומקורות

נג. וכדברי הזוהר שהביא רבינו בתחילת דבריו.
נד. תמצית הדרוש: א. המקדש את הנפש והרוח
שלו, מעלה עליו הקב"ה כאילו קידש את נשמתו,
שהיא חלק אלוה ממעל, אף על פי שגם הנשמה
קדושה מעצמה למרות שנשתלחה לעולם הזה, ולא
נתבטלה קדושתה בכך. אבל אם חוטא בנפש או
ברוח, הרי הוא פוגם גם את נשמתו שהם נכללים
עמה כאחת, ולכך צריך האדם להיזהר מאד שלא
לפגום את קדושתה. ב. המלאכים מקדישים

להקב"ה בשלש קדושות, כנגד נפש ורוח ונשמה.
והקב"ה נותן רק כתר אחד בראשו, כנגד הנשמה
שהיא קדושה מצד עצמה, ושני הכתרים הנשארים
שהם כנגד נפש ורוח, הוא נותן בראשם של
ישראל, לפי שישראל מקדשים את הנפש והרוח
בפרישותם מהעריות ומתאוות העולם. ג. הנשמה
שבתוך הגוף אומרת לרוח ולנפש, שכשם שהיא
קדושה, כך הם יתקדשו ויפרשו מתאוות העולם
הזה.

לומד בתורת זרע שמשון

רוצה להבין יותר?
 מעוניין לשמוע ווארט קולע
 בענייני הפרשה?
 רעיון קצר ונפלא בעניינים אחרים?
 שיעור חמציתי על דרוש שלם?!

בלשון הקודש * באדיש
 באנגלית * בצרפתית

קול זרע שמשון

ארץ ישראל
 02-80-80-600

ארה"ב
 716-229-4808

לונדון
 0333-300-2515

עדור חדש!

3 דקות גם זרע שמשון

ליברית, 130 * לאדיש, 230 * לאנגלית, 330

חדש!
 הופיע תהלים "זרע שמשון"
 לפרטים:
 ארץ ישראל

02-80-80-500
 052-71-66450

ארה"ב
 347-496-5657

